

O ZÁZRAČNÉM KVĚTU

Byl jednou jeden statečný chlapec jménem Tomášek. Žil se svou babičkou v malé chaloupce na okraji lesa. Tomášek byl odvážný a laskavý kluk, který se nikdy nebál pomoci druhým. Ale jednoho dne, když se vydal do lesa, aby nasbíral houby, narazil na nebezpečí, se kterým se ještě nikdy nesetkal.

Při cestě lesem znenadání vyšla z podrostu temně oblečená postava. Byla to zlá čarodějnice Zlobiva, která celý les zaklela černou magií. Zlobiva byla hrozná, měla dlouhý černý plášť a její oči zářily hněvem. „Tomášku, jak se opovažuješ chodit po mé cestě?“ zasyčela na něj. „Čárymáry, ať máš dnes smůly kopec!“

Tomášek se nezalekl a odvážně odpověděl: „Milá paní, nechtěl jsem vás nijak naštvat. Jdu jenom pro houby pro mou babičku. Prosím, neublížíte mi.“

Ale čarodějnice byla nemilosrdná. Vzala svou kouzelnou hůlku a zavrtěla s ní ve vzduchu. Najednou se obloha zatáhla a začalo pršet pevné kamení. Tomášek se začal vyhýbat padajícím kamenům, ale bylo to stále nebezpečnější. Neskutečně se bál, že ho nějaký kámen zasáhne a usmrtí. Rozhlédl se kolem sebe, hledal úkryt, ale všude bylo jenom husté houští a stromy. Najednou ale spatřil něco na okraji cesty.

Byl to obrovský květ koniklece, nádherný fialový květ s bílým srdcem. Tomášek si vzpomněl, že babička mu vyprávěla o jeho zázračných léčivých vlastnostech. Rychle běžel k němu a pevně ho chytil do dlaní. „Doufám, že mi pomůžeš, zázračný konikleci,“ zašeptal Tomášek a schoval se do velikánského květu.

A pak se stalo něco úžasného - kamení přestalo padat, déšť ustal a čarodějnice Zlobiva zmizela ve vzduchu. Koniklec zachránil Tomáška a celý les od zlého kouzla.

Tomášek byl vděčný za záchranu. Pohladil okvětní lístky. Opatrně se vysoukal ven z okvětních listů a dál pokračoval v hledání hub. Ale koniklec ho nechtěl opustit. Začal ho následovat po lese jako jeho ochránce.

S koniklecem po svém boku byl Tomášek ještě odvážnější. Pomáhal ostatním zvířátkům v lese a chránil les před nebezpečím. Koniklec se stal jeho nejlepším přítelem a spolehlivým průvodcem.

Jednoho dne se však dozvěděli, že čarodějnice Zlobiva se vrátila a chystá ještě mocnější kouzlo, které by mohlo zničit celý les. Tomášek s koniklecem se rozhodli porazit Zlobivu jednou provždy.

Seběhla se všechna zvířátka z lesa, aby pomohla. Liška byla rychlá a šikovná, veverka měla ostrý zrak a moudrá sova znalost starodávných tajemství. Společně tvořili statečný tým, který se postavil Zlobivě.

Když Zlobiva spatřila Tomáška s koniklecem a jejich spojence, vztek jí vstoupil do všech končetin. Zvolala: „Myslíte, že můžete porazit mě, nejmocnější z čarodějek?“

Tomášek vzal koniklece do rukou a prohlásil: „Možná nejsme mocní jako ty, ale chceme chránit to, co milujeme!“

Najednou koniklec rozkvetl, rozevřel se nádherný fialový květ, ze kterého vyšlehly žluté zářivé paprsky. Ty paprsky zasáhly čarodějkou Zlobivu a její aura začala slábnout.

Zlobiva byla zdrcená, ale nechtěla se jen tak vzdát. Vytvořila větrnou smršť, která se snažila zničit všechno kolem. Ale koniklec nebyl jenom obyčejná rostlina. Měl moc uklidňovat i nejsilnější bouře. Květina narostla do obřích rozměrů, nad Tomáškem a ochránci lesa vytvořila gigantický deštník. Vítr ani déšť jim nic nemohl udělat.

Zlobiva byla poražená a její zlé kouzlo se rozplynulo. Les byl opět v bezpečí a díky odvaze Tomáška, koniklece a všech zvířátek byl teď ještě krásnější než dříve.

Koniklec se vrátil na své původní místo. Příští rok se kolem něj objevilo mnoho malých koniklečků. Tomášek je chodil denně navštěvovat a povídal si s nimi. Tato nádherná fialová loučka se stala jeho nejoblíbenějším místem na zemi.

A tak žili šťastně a spokojeně, a když přišla noc a Tomášek se podíval z okna, v dálce stále zářil zázračný květ - koniklec, strážce lesa a symbol opravdové odvahy a lásky.